

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 27 czerwca 2017 r.

Pozycja 111

POSTANOWIENIE z dnia 19 stycznia 2017 r. Sygn. akt Ts 124/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Biernat,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.A. w sprawie zgodności:

- 1) art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 176, poz. 1236) w związku z art. 14 ust. 1-4 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 25, poz. 202, ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do 9 października 2007 r. z art. 2 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 176, poz. 1236) z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. We wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 17 czerwca 2016 r. (data nadania) skardze konstytucyjnej, sporządzonej przez adwokata, S.A. (dalej: skarżąca) zarzuciła niezgodność: po pierwsze – art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 176, poz. 1236; dalej: ustawa z 2007 r.) w związku z art. 14 ust. 1-4 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 25, poz. 202, ze zm.; dalej: u.r.p.w.e.) w brzmieniu obowiązującym do 9 października 2007 r. z art. 2 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji; po drugie – art. 2 ustawy z 2007 r. z art. 2 Konstytucji.

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym.

2.1. Decyzją z grudnia 2009 r. Główny Inspektor Ochrony Środowiska określił skarżące zobowiązanie z tytułu opłaty za brak sieci zbierania pojazdów za 2006 r. w wysokości 1 593 123,00 zł. Rozstrzygnięcie to zostało następnie podtrzymane przez ten organ decyzją z sierpnia 2010 r.

W ocenie organu nałożenie na skarżącą opłaty w ustalonej decyzją z grudnia 2009 r. wysokości było zasadne. Skarżąca wprowadziła 3195 pojazdów i działała w 2006 r. przez 364 dni, tj. od 2 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2006 r. Z przeprowadzonej analizy zapewnienia sieci zbierania pojazdów wynikało, że skarżąca w tym okresie nie zapewniła sieci zbierania pojazdów spełniającej warunki określone w art. 11 u.r.p.w.e. Stworzona przez nią sieć nie objęła bowiem terytorium kraju w taki sposób, aby zapewnić właścicielowi możliwość oddania pojazdu wycofanego z eksploatacji do punktu zbierania pojazdów lub stacji demontażu, położonych w odległości nie większej niż 50 km w linii prostej od miejsca zamieszkania albo siedziby właściciela pojazdu. W związku z tym, stosownie do art. 14 u.r.p.w.e., wysokość opłaty za brak sieci zbierania pojazdów wynosiła 1 593 123,00 zł. Ponadto organ zauważył, że skarżąca 2 kwietnia 2007 r. uiściła opłatę za brak sieci zbierania pojazdów za 2006 r. w wysokości 1 584 369,86 zł, dlatego też różnica pomiędzy kwotą wpłaconą a należną (wynoszącą 8753,14 zł) została uznana za zaległą i wraz z odsetkami ustawowymi – wymagalną.

2.2. Od decyzji Głównego Inspektora Ochrony Środowiska z sierpnia 2010 r. skarżąca wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., która została oddalona wyrokiem z marca 2013 r.

W uzasadnieniu swojego orzeczenia sąd wskazał, że w myśl art. 11 ust. 1 u.r.p.w.e. wprowadzający pojazd był zobowiązany do utworzenia sieci zbierania pojazdów, spełniającej wskazane w ustawie wymagania (pokrycie terenów zamieszkałych tak, aby zapewnić możliwość oddania pojazdu właścicielowi w odległości nie większej niż 50 km od miejsca zamieszkania lub siedziby). W ramach sieci mogły być uwzględnione stacje demontażu lub punkty zbierania pojazdów. W przypadku niespełnienia tego wymagania podmiot zobligowany był do obliczenia i samodzielnego uiszczenia stosownej opłaty (art. 14 ust. 1 u.r.p.w.e.).

Ustawa wprowadziła obowiązek określonych podmiotów do utworzenia sieci, jednak sankcja za niewypełnienie obowiązku w tym zakresie była równoważna z obciążeniami przewidzianymi dla podmiotów, które wprowadzały pojazdy, lecz nie były zobligowane do utworzenia sieci ze względu na mniejszy obrót (art. 12 ust. 1 i 2 i art. 14 ust. 4 u.r.p.w.e.). Wskazane regulacje zostały zmodyfikowane w związku z nowelizacją dokonaną ustawą z 2007 r. Zmiana polegała na faktycznym ograniczeniu obowiązku utworzenia sieci zbierania pojazdów pokrywającej całe terytorium kraju przez podmioty dokonujące większego obrotu – ponad 1000 sztuk pojazdów (art. 14 ust. 5 u.r.p.w.e. po nowelizacji) oraz zróżnicowaniu dla nich opłat sanacyjnych za brak sieci w pewnym zakresie (art. 14 ust. 6 u.r.p.w.e. po nowelizacji). Jednocześnie art. 2 ustawy z 2007 r. wskazuje, że nowe zasady znajdą zastosowanie dla opłat należnych za rok 2007.

Sąd stwierdził, że w sprawie bezsporne było to, iż zapewniona przez skarżącą sieć zbierania pojazdów nie spełniała w okresie od 3 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2006 r. warunków określonych w art. 11 ust. 1 u.r.p.w.e. Obowiązujący w tym czasie art. 11 ust. 1 u.r.p.w.e. wymagał bowiem, aby właściciel pojazdu mieszkający w Rzeczypospolitej Polskiej albo mający w niej siedzibę nie miał dalej niż 50 km do najbliższej stacji zapewnionej przez wprowadzającego sieci. Sąd wskazał także, że zastosowanie wobec skarżącej przepisów u.r.p.w.e. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z 2007 r. było prawidłowe i miało swoje umocowanie w niebudzącym wątpliwości interpretacyjnych art. 2 ustawy z 2007 r., na mocy którego nie stosuje się do obliczenia opłaty za brak sieci za 2006 r. przepisów u.r.p.w.e. w brzmieniu nadanym tą ustawą nowelizującą.

2.3. Skarga kasacyjna skarżącej od powyższego orzeczenia została oddalona przez Naczelny Sąd Administracyjny – Izbę Ogólnoadministracyjną wyrokiem z lutego 2016 r., który podzielił argumentację sądu pierwszej instancji.

3. Zdaniem skarżącej art. 2 ustawy z 2007 r. w związku z art. 14 ust. 1-4 u.r.p.w.e. (w brzmieniu obowiązującym do 9 października 2007 r.) narusza art. 2 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji przez to, że różnicuje sytuację prawną wprowadzających pojazdy, którzy uiścili opłatę za brak sieci zbierania pojazdów za 2006 r. do 9 października 2007 r. oraz sytuację prawną wprowadzających pojazdy, którzy nie uiścili przedmiotowej opłaty we wskazanym terminie oraz w stosunku do których postępowanie w sprawie określenia wysokości opłaty za brak sieci zostało wszczęte po tym terminie. Z kolei art. 2 ustawy z 2007 r. jest – w przekonaniu skarżącej – niezgodny z art. 2 Konstytucji przez to, że „w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości interpretacyjnych nie pozwala ustalić jego zakresu zastosowania”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: ustawa o TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane rozpatrywaną skargą nie zostało zakończone przed 3 stycznia 2017 r., tj. dniem wejścia w życie ustawy o TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy ustawy o TK.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy o TK skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań, jest oczywiście bezzasadna, a także gdy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2-4 ustawy o TK.

2. Trybunał stwierdza, że analizowana skarga konstytucyjna nie spełnia konstytucyjnych i ustawowych przesłanek warunkujących jej merytoryczne rozpoznanie.

3. W pierwszej kolejności Trybunał odniósł się do konstytucyjnych wzorców kontroli.

3.1. Skarżąca zarzuciła niezgodność art. 2 ustawy z 2007 r. w związku z art. 14 ust. 1-4 u.r.p.w.e. (w brzmieniu obowiązującym do 9 października 2007 r.) z art. 2 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji oraz niezgodność art. 2 ustawy z 2007 r. z art. 2 Konstytucji.

3.2. Odnośnie do art. 2 Konstytucji Trybunał przypomina, że przepis ten zasadniczo nie może stanowić samoistnej podstawy kontroli w trybie skargowym (zob. postanowienie pełnego składu TK z 23 stycznia 2002 r., Ts 105/00, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 60). Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, art. 2 ustawy zasadniczej wyznacza jedynie standard kreowania przez ustawodawcę wolności i praw, nie wprowadzając jednocześnie konkretnej wolności czy konkretnego prawa (zob. np. wyroki TK z: 30 maja 2007 r., SK 68/06, OTK ZU nr 6/A/2007, poz. 53 oraz 10 lipca 2007 r., SK 50/06, OTK ZU nr 7/A/2007, poz. 75). Trybunał zwraca uwagę, że o dopuszczalności stosowania art. 2 Konstytucji jako samoistnej podstawy indywidualnej kontroli konstytucyjności prawa nie może przesądzać okoliczność, iż przepis ten może być samodzielną podstawą orzeczenia wydawanego w ramach kontroli generalnej (abstrakcyjnej).

W tym ostatnim przypadku ocena ta nie jest bowiem uwarunkowana istnieniem praw podmiotowych konkretnego podmiotu, naruszonych zastosowaniem przez organ władzy publicznej niekonstytucyjnego przepisu (zob. np. postanowienie TK z 25 marca 2009 r., Ts 75/08, OTK ZU nr 2/B/2009, poz. 126).

3.3. Z kolei wywodzona z art. 32 ust. 1 Konstytucji zasada równości nie ma charakteru abstrakcyjnego i absolutnego. Zgodnie z powszechnie przyjętym założeniem nie oznacza ona identyczności (tożsamości) praw wszystkich jednostek. Prawo do równego traktowania i niedyskryminacji funkcjonuje zawsze w pewnym kontekście sytuacyjnym; odniesione musi być do zakazów lub nakazów albo nadania uprawnień określonym jednostkom (grupom jednostek) w porównaniu ze statusem innych jednostek (grup). Konstytucja nie formułuje założenia równości i zakazu dyskryminacji w rozumieniu uniwersalnego egalitaryzmu jednostek, ale jako równą możliwość realizacji wolności i praw. W postanowieniu pełnego składu z 24 października 2001 r. w sprawie SK 10/01 (OTK ZU nr 7/2001, poz. 225) Trybunał Konstytucyjny, uznając prawo do równego traktowania za konstytucyjne prawo jednostki, podkreślił, że „ma ono charakter niejako prawa »drugiego stopnia« (»metaprawa«), tzn. przysługuje ono w związku z konkretnymi normami prawnymi lub innymi działaniami organów władzy publicznej, a nie w oderwaniu od nich – niejako »samoistnie«. Jeżeli te normy lub działania nie mają odniesienia do konkretnych określonych w Konstytucji wolności i praw, prawo do równego traktowania nie ma w pełni charakteru prawa konstytucyjnego, a to sprawia, że nie może ono być chronione za pomocą skargi konstytucyjnej”.

Powyższe oznacza, że art. 32 Konstytucji wyraża przede wszystkim zasadę ogólną i dlatego winien być odnoszony – jako tzw. wzorzec związkowy – do konkretnych przepisów Konstytucji, nawet jeżeli konstytucyjna regulacja danego prawa lub wolności jest niepełna i wymaga konkretyzacji ustawowej. Tym samym w sprawach inicjowanych skargą konstytucyjną dopuszczalność czynienia z konstytucyjnej zasady równości wzorca kontroli kwestionowanych przepisów byłaby możliwa wyłącznie w sytuacji doprecyzowania przez skarżącego, w zakresie jakiego konstytucyjnego prawa lub wolności upatruje on naruszenie zasady równości wobec prawa oraz niedyskryminacji. Brak takiego odniesienia wyłącza zaś możliwość oparcia skargi konstytucyjnej samoistnie na zarzucie naruszenia konstytucyjnej zasady równości.

3.4. Przedstawionych wyżej ustaleń w niniejszej sprawie nie zmienia „związkowe” ujęcie art. 2 i art. 32 ust. 1 Konstytucji w zakresie zarzutu sformułowanego przez skarżącą względem art. 2 ustawy z 2007 r. w związku z art. 14 ust. 1-4 u.r.p.w.e. (w brzmieniu obowiązującym do 9 października 2007 r.). Powołane przepisy ustawy zasadniczej – co zostało wyjaśnione – nie formułują bowiem samoistnych praw podmiotowych, a zatem mogą stanowić jedynie wzorce „związkowe” w stosunku do tych postanowień Konstytucji, z których możliwe jest wywiedzenie praw lub wolności, o których mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji (np. art. 45, art. 48 czy art. 64 ustawy zasadniczej).

3.5. W związku z powyższym rozpatrywana skarga nie spełnia kryteriów określonych w art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK, co skutkuje odmową nadania jej dalszego biegu z powodu niedopuszczalności orzekania (art. 59 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 61 ust. 4 pkt 1 ustawy o TK).

4. Niezależnie od powyższego Trybunał zwraca uwagę na to, rozpoznanie merytoryczne sformułowanych w niniejszej sprawie zarzutów byłoby niemożliwe także z powodu ich oczywistej bezzasadności (art. 61 ust. 4 pkt 3 ustawy o TK).

Nie można uznać za zasadny pogląd, że – z jednej strony – nałożenie na skarżącą

(i inne podmioty gospodarcze prowadzące sprzedaż samochodów) obowiązku zapewnienia sieci zbierania pojazdów, a z drugiej – brak możliwości skorzystania przez skarżącą z mechanizmu miarkowania opłaty z tytułu braku sieci zbierania pojazdów (art. 14 ust. 1 i 5-6 u.r.p.w.e. w brzmieniu nadanym przez art. 1 ustawy z 2007 r.) za 2006 r. – w przeciwieństwie do 2007 r. (art. 2 ustawy z 2007 r.) oraz lat następnych – prowadzi do naruszenia istoty zasady równości czy zasady sprawiedliwości społecznej. Tym bardziej że ustawodawca w ustawie z 2007 r. nie dokonał – z mocą wsteczną – żadnego rozróżnienia podmiotowego lub przedmiotowego w zakresie naliczania opłaty za 2006 r., które mogłoby przełożyć się w sposób dyskryminujący na pozycję skarżącej w stosunku do innych podmiotów objętych regulacją u.r.p.w.e. Należy w tym miejscu przypomnieć też, że Konstytucja nie wyraża publicznego prawa podmiotowego do sprawiedliwego obciążania obowiązkiem podatkowym rozumianego jako prawo do korzystania z ulg i zwolnień podatkowych (por. postanowienie TK z 29 stycznia 2014 r., SK 9/12, OTK ZU nr 1/A/2014, poz. 8), do których należy zaliczyć regulacje art. 14 ust. 1 i 5-6 u.r.p.w.e. (w brzmieniu obowiązującym) czy art. 2 ustawy z 2007 r., uzależniające wysokość opłaty z tytułu braku sieci zbierania pojazdów od procentowego objęcia przez tę sieć powierzchni Rzeczypospolitej Polskiej. Trybunał bierze też pod uwagę to, że swoboda władzy ustawodawczej jest ograniczona zasadami i przepisami konstytucyjnymi. Jednak domniemanie powinno przemawiać na rzecz zgodności rozstrzygnięć ustawowych z Konstytucją, zaś jego obalenie wymaga bezspornego wykazania sprzeczności zachodzącej między ustawą a Konstytucją (zob. np. orzeczenie TK z 24 maja 1994 r., K 1/94, OTK w 1994 r., cz. I, poz. 10).

Trybunał wskazuje, że do obowiązku wniesienia opłaty z tytułu braku sieci zbierania pojazdów (samonalicznej lub stwierdzanej w decyzji Głównego Inspektora Ochrony Środowiska) – zarówno przed nowelizacją u.r.p.w.e. dokonaną ustawą z 2007 r., jak i po nowelizacji – mają zastosowanie m.in. przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, ze zm.; dalej: ordynacja podatkowa) o ulgach w spłacie zobowiązań podatkowych (odpowiednio we wnoszeniu opłaty za brak sieci). Przepisy ordynacji podatkowej dotyczące ulg podatkowych obowiązują od 1 września 2005 r., zatem mają zastosowanie także do ulg w spłacie zobowiązania z tytułu opłaty za brak sieci za 2006 r. Mający uprawnienia organu podatkowego Główny Inspektor Ochrony Środowiska może więc, na wniosek zobowiązanego, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, odroczyć termin płatności zobowiązania lub rozłożyć je na raty, może również umorzyć w całości lub w części zaległości z tytułu opłaty za brak sieci, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną (art. 67a § 1 ordynacji podatkowej). Co więcej, w pierwotnej wersji art. 14 u.r.p.w.e. wprowadzono dwa mechanizmy miarkowania należnej opłaty za brak sieci, mające zastosowanie także do opłaty za 2006 r., a nawet całkowitego z niej zwolnienia. Wysokość należnej opłaty stanowi nie tylko iloczyn stawki 500,00 zł i liczby pojazdów wprowadzonych na terytorium kraju, ale również ujętej procentowo liczby dni w roku, w których nie zapewniono sieci. W konsekwencji wysokość opłaty może wynosić np. połowę maksymalnej wysokości opłaty należnej za wprowadzenie danej liczby pojazdów, jeśli sieć zapewniono na terytorium kraju przez sześć miesięcy zgodnie z treścią obowiązku z art. 11 ust. 1 u.r.p.w.e. Możliwe jest również całkowite zwolnienie z opłaty, nawet jeśli wprowadzający nie zapewnił sieci przez łączną liczbę dziewięćdziesięciu dni w danym roku, jeżeli brak utworzenia sieci był następstwem sytuacji określonych w ustawie, a kompletną sieć przywrócono w terminie trzech miesięcy od ich ustąpienia.

Twierdzenie skarżącej o nadmiernej dolegliwości samego obowiązku zapewnienia sieci zbierania pojazdów oraz opłaty z tytułu braku tej sieci za 2006 r. osłabia kwalifikacja prawnopodatkowa tej opłaty (zarówno przed wejściem w życie ustawy z 2007 r., jak i po jej wejściu). Zgodnie bowiem z art. 55 u.r.p.w.e. poniesione opłaty, o których mowa w art. 14 u.r.p.w.e., stanowią koszt uzyskania przychodu w rozumieniu i na potrzeby ustawy z dnia

26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, ze zm.). Stosownie zaś do art. 56 u.r.p.w.e. poniesione opłaty, o których mowa w art. 14 u.r.p.w.e., stanowią także koszt uzyskania przychodu w rozumieniu i na potrzeby ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 851, ze zm.). Poniesione opłaty mogą zostać wliczone w koszty uzyskania przychodu i pomniejszyć zysk podlegający opodatkowaniu, co jest korzystnym rozwiązaniem dla podmiotów wprowadzających pojazdy. Również dysfunkcje, które ujawniły się w związku ze stosowaniem art. 14 ust. 1-4 u.r.p.w.e. (w pierwotnym brzmieniu), nie mają bezpośredniego przełożenia na zarzut niekonstytucyjności wskazanego przepisu. Sam fakt nowelizacji tego przepisu przez ustawę w 2007 r. nie potwierdza jeszcze zarzutu niezgodności jego pierwotnego brzmienia z Konstytucją.

Niezależnie od powyższego Trybunał przypomina, że możliwość optymalizacji obciążeń daninowych (rozumianej jako nieuszczerplanie substancji majątkowej jednostki w związku z realizacją obowiązku daninowego) nie jest prawem konstytucyjnym o charakterze podmiotowym, którego ewentualne naruszenie legitymuje do wniesienia skargi konstytucyjnej. Skarżąca w uzasadnieniu skargi nie przedstawiła przekonujących argumentów, które podałaby w wątpliwość konstytucyjność zaskarżonych przepisów i – w konsekwencji – przemawiałyby za wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia przez Trybunał.

5. Ponadto należy przypomnieć, że zaskarżone w niniejszej sprawie przepisy były już przedmiotem kontroli Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z 9 lipca 2012 r. w sprawie P 8/10 (OTK ZU nr 7/A/2012, poz. 75) orzekł, że art. 14 ust. 1-4 u.r.p.w.e. (w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z 2007 r.) w zakresie, w jakim nie różnicuje wysokości opłaty za brak sieci z uwagi na stopień pokrycia siecią terytorium kraju, jest zgodny z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą adekwatności (proporcjonalności) rozwiązań ustawodawczych do zakładanego celu regulacji, a art. 2 ustawy z 2007 r. w zakresie, w jakim nakazuje stosować do obliczania opłaty za brak sieci w 2006 r. art. 14 ust. 1-4 u.r.p.w.e. (w pierwotnym brzmieniu), jest zgodny z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą adekwatności (proporcjonalności) rozwiązań ustawodawczych do zakładanego celu regulacji.

Z przedstawionych wyżej powodów Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 ustawy o TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.